

NAMLUNUN UCUNDAKİ GAZETECİLER

SAVAŞ BÖLGELERİNDE
GÖREV YAPAN KADIN
GAZETECİLER ANLATIYOR

MART 2016

tgs
TÜRKİYE GAZETECİLER SENDİKASI
www.tgs.org.tr

**TÜRKİYE GAZETECİLER SENDİKASI
KADIN VE LGBTİ KOMİSYONU**

GİRİŞ

Bu rapor, Şırnak'ın Cizre, Silopi, Beytüşşebap; Mardin'in Nusaybin, Derik, Dargeçit; Muş'un Varto; Diyarbakır'ın Sur ve Bismil, Hakkâri'nin Yüksekova ilçelerinde ve Van'da yaşanan çatışmaları, abluka ve sokağa çıkma yasaklarını başından bu yana takip eden 10 kadın gazeteci ile ocak ayında telefonla veya yazılı olarak bire bir yapılan görüşmeler sonucunda yazılmıştır.

Raporun hazırlıkları başlamadan önce haber takibi yaparken gözaltına alınıp tutuklanarak hapishaneye gönderilen JİNHA muhabiri Vildan Atmaca ile, serbest kaldıktan sonra yazılı olarak görüşülmüştür.

Aynı şekilde halen hapishanede tutuklu bulunan JİNHA muhabiri Beritan Canözer'le avukatları aracılığıyla yazılı olarak görüşülmüştür.

Meslektaşlarımızın kimlikleri ve haber takip ettikleri yerler, can güvenliği riskini ve işlerini yaparken hâlihazırda yaşadıkları zorlukları artırabileceği endişesi ile gizli tutulmuştur.

Bu gizliliğin gazetecilerin kendilerini daha rahat ifade etmesine yardımcı olduğu gözlenmiştir.

Vildan ve Beritan ise bu gizliliğin dışında tutulmuştur, çünkü yaşadıkları büyük bir bölümü ile kamuoyuna yansımış bulunuyor.

Telefonla yapılan görüşmelerin bir kısmında çatışma sesleri görüşmeyi yapan kişi tarafından da bizzat duyulmuştur.

TGS Kadın ve LGBTİ Komisyonu olarak meslektaşlarımızın deneyimlerini aktarmak için sadece kolaylaştırıcı olmak istedik. Bu nedenle meslektaşlarımızın anlattıklarının ortaya koyduğu tabloyu başlıklara ayırırken, araya mümkün olduğu kadar az girerek, okuyucuyu meslektaşlarımızın anlattıkları ile baş başa bırakmayı tercih ettik.

Meslektaşlarımızın aktardıklarını tüm çıplaklığı ile bırakmak için siyasi belirlemelerden ve nitelendirmelerden kaçınmaya çalıştık.

Bu rapor ölümü göze alarak, canları pahasına haber yapmaktan vazgeçmeyen meslektaşlarımızın elinden çıkmadır.

1. Ölümle burun buruna

“... Namlunun ucunda aslında gazeteciler de var.”

Rapor kapsamında görüştüğümüz meslektaşlarımızın hepsinin ifade ettiği ilk ve en kritik durum, can güvenliği olmadan çalışıyor olmaları. Hepsi, canlarını tehlikeye atan durumlarla farklı düzeylerle de olsa karşılaşmış. Birçoğu için ise

ölümle burun buruna çalışıyor olmak, günlük rutinlerinin bir parçası haline gelmiş.

Meslektaşlar durumu şu sözlerle ifade ediyor:

“Namlunun ucunda baro başkanları, doktorlar, öğretmenler var. Sen de namlunun ucundasın. Bu işi yapmaya çalışıyorsun, bir şeyleri koparıp dünyaya duyurmaya çalışıyorsun.” (4 yıldır gazeteci)

“... En basitinden bir caddede elinizde fotoğraf makinesi veya kamera yürürken, zırlı bir araç görürseniz, endişe topuna kapılıyorsunuz. Her an alınıp götürülme ‘korkusuyla’ yaşamak durumunda kalıyorsunuz.” (2 yıldır gazeteci)

Van’da haber takip ederken gözaltına alınan ve tutuklanan Vildan Atmaca bu durumu şu sözlerle ifade ediyor.

“Abluka alanlarını takip ettiğim sırada darp edildim. Silahlar eşliğinde ölüm ile tehdit edildim. Gözaltına alındığımda sözlü ve fiziki şiddete maruz kaldım... (Ablukaların başlamasıyla birlikte) Daha fazla baskı, şiddet ve ölüm tehdidi almaya başladım...”

Bir diğer Jinha muhabiri Beritan Canözer ise, Diyarbakır’da haber takibi yaparken polis tarafından “heyecanlı” olduğu için gözaltına alınmış, tutuklanarak hapishaneye gönderilmişti. Beritan halen Diyarbakır E Tipi Cezaevi’nde bulunuyor. Rapor için sorularımızı avukatları aracılığıyla yanıtlayan Beritan, ne tür koşullar altında çalıştıklarını şu sözlerle ifade ediyor:

“Hem fiziki hem de psikolojik şiddet gördük. Bununla beraber kullandığımız makinelere bile saldırarak görüntü almamızı engelliyorlardı. Haber yapmamıza hiçbir şekilde tahammülleri yoktu. Görüntü almadığımız anlarda bile elimizde kamera gördükleri anda saldırı pozisyonuna (sözlü veya fiziki) geçiyorlardı. Bismil’de takip ettiğim bir haber esnasında gazeteci olduğumu belirtmem rağmen üzerime/üzerimize kurşun yağmuru yağdırdılar. Şans eseri yara almazken orada halk müdahale etmese ve engel olmasa gözaltına alacaklardı. Mağdurken suçlu konumuna getirerek yaşanan olayları halkın duymasını engelleme çabasını gösteriyorlardı. Yine Sur’da abluka esnasında takip ettiğim bir haberde sokağı çekerken polisin makinemi alarak çekim yapmamı engellemesi durumu yaşandı. Basın kartımı göstermem rağmen çekim yapmama izin vermedi ve benimle beraber orada bulunan herkesi (gazeteciler ve halk) uzaklaştırdı. Aramızda çocuklar ve yaşlılar vardı, ama buna rağmen plastik mermiler sıkıp aramıza gaz attılar. Gazdan etkilenenlere veya plastik mermi ile yaralananlara müdahale edilmesine izin vermediler. Silvan’da abluka altında olan bir mahalleye giren gruba polis saldırdı. Uyarı dahi yapmadan kurşunlar yağdırmaya başladılar. Gazetecileri ellerinde

bulunan kalkanlarla iterek coplarla vurmaya başladılar. Bunlar sadece küçük örnekler. Gözaltına alınıp darp edilen arkadaşlarımızdan kurşunlarla yaralanan arkadaşlarımıza kadar polislerin şiddet örneklerini üzerimizde gördük.”*

Haberi verebilmek için olayın olduğu yere gitmek, TV için çalışıyorlarsa anons çekmeye çalışmak ya da yayına bağlantı yapmak, kör bir kurşuna hedef olmak ya da kasti olarak vurulmak için yeterli bir sebep.

“Kamerayı onu bunu saklıyorsun. Kurşunlar sana gelmesin diye. Sen gazetecisin ya da şusun busun diye kimse gözetmiyor. Ayağımın dibine denk geldi kurşun. Kameraman bana dur demeseydi ben koşuyor olacaktım ve vurulacaktım, ayağımın dibine geldi. Uzaktan kameraman ve kamera mikrofonu görülmüyordu.” (18 yıldır gazeteci)

“Çatışmaların yoğun olduğu mahallelerde defalarca tarandık, bulunduğumuz evler hedef alındı. O nedenle sık sık kaldığımız evleri değiştirmek zorunda kaldık...” (4 yıldır gazeteci)

“Anons yaptığım yere ateş açıldı (...)’da. Buna benzer durumlar çok yaşıyorsun. Kamerayı da göstermiyorsun, mikrofonu da göstermiyorsun.”

Gazeteciler bu durumla baş edebilmek için buldukları yere göre yöntemler geliştirmek durumunda kalıyor.

“Sürekli eğilerek yürümek, duvarları delerek oluşturulan yaşam koridorlarını kullanmak, bir sokaktan öteki sokağa geçmek için kanalizasyon hattını kullanmak (Su ve elektrikler olmadığı için banyo yapma imkânı da yok), yaralıları ve ölüleri çekmek zorunda olduğumuz için en sıcak noktalarda durmak zorunda olmak, o nedenle bombardımanların ortasında kalmak vs.”

Bir meslektaş, kadın olarak deneyimledikleri cinsiyete dayalı ayrımcılığın savaş koşullarında kolektif yaşanan şiddet içinde nasıl eridiğini şu sözlerle ifade ediyor:

“Bu tüm gazeteciler için böyle. Tek başına (habere) gitme güvencesi yok. Bir ya da iki kişi hareket ederek gitmeye çalışıyoruz. Durum bu... Kadın gazeteci olarak fiziki olarak belli bir bakış açısı olurdu, cinsiyetçi yaklaşım olurdu. Artık kadın erkek fark etmiyor, güvenlik esas ve bu hepimiz için geçerli ne yazık ki.”

“Can güvenliği en büyük sorun. Cinsiyet ayrımına da gerek yok. ‘Gazeteciyim’ dediğinde daha çok zorluk oluyor.”

---

* Beritan Canözer’in yönelttiğimiz tüm sorulara kendi el yazısı ile verdiği yanıtları, raporun sonunda okuyabilirsiniz.

Ancak yine de, savaşın erkek cinsiyeti, kadın meslektaşlarımız üzerinde baskıya dönüşüyor:

“Mesela buradaki özel güvenlik timi, polis, asker, bunların hepsi erkek. Zaten bir yerde kadınsın. Gazeteciliğin dışında bir bakış açısı var, erkek egemen zihniyet... Eline de silah verdiğin zaman daha da bir güven duyuyor erkekliğine ve bunun bakışı var. Seni gördüğünde tüm kapılar kapalı. Yanında erkek kameraman varsa ve seni tanıyorsa bunlarla bire bir konuşuluyor, bilgi alışverişi yapıyor, kafa kol ilişkisi ile... Sen ‘özgür basın’ dansan, tanınmıyorsan onlar tarafından, kadınsan, selamlaşman dahi imkânsız. Sana bakışından seni muhatap almadığını görüyorsun.”

Sokağa çıkma yasaklarının yaşandığı bölgelerden haber vermeye çalışan gazetecilerin bir kısmı, hendeklerin arkasında, ablukaların sürdüğü mahallelerde halkla beraber kalıyor. Bu meslektaşlar, oradan haber verebilmenin tek koşulunun bu olduğunu ifade ediyor.

“Abluka döneminde mahallere girip çıkmak zorlaştığı için biz de halkla beraber abluka mahallerinde yaşıyoruz ve dolayısıyla halkın karşılaştığı tüm sorunları biz de yaşıyoruz, yemek yemekten banyoya kadar birçok alanda sıkıntı yaşıyoruz ve hareket alanı noktasında problemler yaşıyoruz.” (1 yıldır gazeteci)

“Çatışmalı süreçler başladığında (güvenlik görevlileri ile) ... birkaç kez karşılaştığımızda sert bir şekilde kimlik kontrolü ve aramalar yapıldı. Yine (...) merkezde kimlik kontrolünden sonra çatışmanın olduğu mahallede çektiğimiz fotoğraflar sildirildi ve tüm çabalarımıza rağmen mahalleye alınmadık. Ondan sonra güvenlik görevlilerine yaklaşmamaya başladık; fakat şimdi de haber takibi yaptığımız mahallede sık hedef alınıyoruz ve birkaç kez gazeteci arkadaşlarımızla birlikte vurulmaktan son anda kurtulduk.”

“ ‘Özgür basın’ olarak halkın yanında olmayı tercih ediyoruz. Bu da onların uğradıkları tüm saldırıları kendimizin de yaşaması demek. Olay olup bittikten sonra gitmek ve takip etmek doğru olmuyor, ki zaten böyle olunca da olayın gerçekliği açığa çıkamıyor.” (4 yıldır gazeteci)

Gazeteciler, abluka altındaki mahallelerde kalıyor olmanın birtakım engeller ve tehlikeler yaratırken, bir yandan da can güvenliği sağladığını ve güvenlik hissi verdiğini söylüyor.

“En büyük zorluk sivil insanlar ve silahlı insanların ayırt edilmemesi. Biz ve sivil halkın da en az savaşçılar kadar hedef alınmamız, yani can güvenliğimizin olmaması. Abluka bölgelerinde yaşamsal kısıtlamalardan

etkilendiğimiz gibi elektriğin ve şebekenin kesilmesi çalışmalarımızı ayrıca zorluyor.”†

“Açıkçası kendi adıma söyleyeyim, yaptığım haberler ve bulunduğum yerlerden dolayı onlarla (güvenlik güçleri) karşılaşmamayı tercih ediyorum. Çünkü doğal olarak biz de onların hedefindeyiz. Benim için barikatların olduğu mahalleler çok güvenli, çünkü gözaltına alınma riskim neredeyse yüzde sıfıra iniyor. Tek bir şans kalıyor, o da eğer dikkat edersem ölüm riski de neredeyse yüzde sıfır diyebilirim. Takip ettiğim ilçelerde o nedenle (güvenlik güçleri ile) çok da karşılaşmıyorum.” (4 yıldır gazeteci)

“Bizler de yasak kalkmasına rağmen her an gözaltına alınma riskini yaşıyoruz. Bir gazeteci düşünün ki barikatların ardında kendini özgür ve güvende hissetsin. Şu anda yaşanan süreç içerisinde gazeteciler olarak bu durumu yaşıyoruz.” (13 yıldır gazeteci)

“Artık en fazla duyduğum laf ‘kendine dikkat et.’ ”

Gazeteciler çatışmaya bizatihi katılmayan kişilerin “rastgele” kurban gittikleri ölümün kendilerine de çok yakın olduğunu ifade ediyor.

“Artık en fazla duyduğum laf ‘kendine dikkat et.’ Ama şunu anlıyorum, bu senin dikkatinle ilgili değil. Ne kadar çok dikkat etsen dahi evine roket mermisi isabet ediyor, kahvaltıda ölebiliyorsun. Balkonda çamaşır toplarken kafasından vuruluyor kadın öğretmen. Dikkatimizi aşan, irademiz dışında gelişen bir şey.” (13 yıldır gazeteci)

2. Ölüm, gözaltı ve diğer tehditler

“... Yerinizi biliyoruz, sizin de sonunuz gelecek”

Gazetecilerin büyük bir kısmı, işlerini yaparken tehditlere maruz kaldıklarını aktarıyor. Bu tehditlerin büyük kısmı güvenlik güçleri tarafından gelirken, bir kısmı da çatışmanın diğer tarafındaki silahlı güçlerden gelebiliyor. Meslektaşların, haber yapmanın dışında kendilerini bir anda yaralanan kişilere yardım ederken bulmaları da ifade edilen durumlar arasında.

“Birçok kez özel harekât adına açılan hesaptan bana tehdit mesajları geliyor. (‘Öleceksin, sen de gebereceksin’ gibi saçma mesajlar ve küfürler yazıyorlar.) Çatışmaların çok yoğun olduğu bir gece çok sayıda yaralı ve iki de yaşamını yitiren vardı bizim bulunduğumuz

---

† Savaş koşullarının yarattığı gündelik kısıtlamalara (elektrik, internet) ayrı bir madde altındaki değinilecektir.

sokakta. O nedenle gazeteciliği bir kenara bırakıp saatlerce ambulansı aradık. Tek yanıt ‘gelemiyoruz’ oldu. Birçok kez aradık, yanıt aynı. Ama aramaktan vazgeçemedik. Gazeteci olduğumuzu söyledik. Sonra bize bir numara verdiler. Biz de o numarayı aradık. Aradığımız kişi polisti. Ağır hakaretlerde bulundu, ölümle tehdit etti. ‘Yerinizi biliyoruz, sizin de sonunuz gelecek’ dedi. Biz telefonu kapattık ama o aramaya devam etti. Sürekli ağır hakaret etmeye devam ettiler. Bulduğumuz evin ev sahibini de tehdit ettiler.” (4 yıldır gazeteci).

“Polislerin yüzü kar maskesi, sadece size nefretle bakan iki göz görüyorsunuz. ‘Makineyi getir’ (diyor), ‘Ne oluyoruz’ diyorsun. Bir taratan psikolojilerini anlıyorsun, onlar da hedef...”

Polislerin barikat kurup siper aldıkları bir bölgede fotoğraf çeken bir muhabir anlatıyor:

“Onların ilk başta polis olduğunu fark etmedim. Odun yakıyorlar ısınmaya çalışıyorlar. Nedense (...) ‘ın orada seyyar satıcılar olur, (öyle sandım). Çektim fotoyu. Genelde çekmişim Allah’tan. Zum yapsam gözaltına da alıyorlar. Biri iyi biri kötü polis, geldi ikisi. ‘Hedef mi göstereceksin, kimi çekiyorsun’ vs. Orada ne kadar polis varsa gelip kimliğimizi görüyorlar. Fotoğrafları sildirmeye çalışıyorlar. ‘Siz de bizi anlayın’ diyorlar.... İşimizi yapmaya çalışıyoruz, şehrin her yerinde siz varsınız, hanginizi çekmeyelim.” (13 yıldır gazeteci)

Tehdit, sadece sözle olmuyor:

“Bir sabah yayın yapıyoruz esnaf kepenk kapattı. Akrep köşede bekliyor. Yayın yaparken el kol hareketi yapıyor ‘çekme’ diye. Kameraman çekiyor. TOMA geliyor namluyu gezdiriyor tepende.” (4 yıldır gazeteci)

“Önceden gazetecilere saldırılmıyordu, halk daha çok çekilmesini istiyordu yaşananların. Göstericilerin yanında da polisin yanında yayın yapıyorduk. Ama şimdi herkes sana saldırıyor. Örneğin haber için ....’a gidiyoruz. Önce polis başlıyor ‘Niye bizi çekiyorsun?’ diye, ‘Suratınızı kapatacağız’ diyoruz, ama yine de tartışıyor. Orayı çekerken diğer taraftaysan bu kez ‘düşman’ ilan ediliyorsun. ‘Ne izledin’ diyorum, halbuki izlememiş bile benim yaptığım haberi.”

Meslektaşlardan bir kısmı, sahadan kendi geçtikleri haberlerin, haber merkezinin elinden geçerek farklı şekil alabildiğini ve yine de kendi imzaları ile yayımlandığında, sahada onlar için hayati tehlike yaratabildiğini aktarıyor.

Bir meslektaş şöyle diyor:

“Mesela biz yazıyoruz haberi, terörist ibaresi kullanmıyoruz, ama medya organları böyle yansıtıyor. Senin imzanla çıktığı zaman hayatını tehlikeye atıyor bu durum.”

3. Bilgiye ulaşmanın engellenmesi ve bilgiye ulaşmadaki zorluk

“Çok fazla kirli bilgi var burada...”

Gazeteciler, yaşadıkları tüm bu süreçlerin ve çatışma koşullarının bilgiye ulaşmak önünde büyük engeller oluşturduğunu anlatıyor. Ancak belki de bundan daha önemlisi, bilgi kirliliğinin kasti olarak yaratılıyor olması.

“Gerçeği yansıtmaya çalışıyorsun bir yandan ama polis senin sivillerden aldığı bilgiyi falan onun tarafından değilse... sen onun için bir tehditsin. Bu bölgede genel olarak böyle. Ana akım, AA, İHA dışındakilerin hepsi onlar için tehdit ve hepsi hedef.”

“Teyit etme, merkeze ulaştırma... Acele ediyorsun, işini zorlaştırmak için elinden geleni yapıyor (polis), çünkü senin aceleni görüyor.”

“Gazeteci olduğumuz için daha çok hedefiz.”

“Sivil insanlara dönük gerçekleşen saldırılardan bizler de nasibimizi alıyoruz. Gazeteci olduğumuz için daha çok hedef haline geliyoruz. Yaşanan vahşetin gerçekliğini yansıtmaya hakkımız engellenmeye çalışılıyor. Bu gözaltı, tutuklama, tehdit ve .... TİB tarafından defalarca uygulanan erişim engelleri ile yapılıyor.” (13 yıldır gazeteci)

“Çok fazla kirli bilgi var burada. İnsan insanlığından utanıyor. Polisler öldürdüklerine ‘leş’, diğer taraf ‘telef’ diyor.”

Tanıklık edilen bir diğer durum ise, bölgeye gazeteci olarak gelen, kendini bu şekilde tanıtan, ancak bazı tutumları nedeniyle bu kimliklerinden şüpheye düşülen kişiler. Bu kişilerin gazetecilere duyulan güveni sarstığı altı çizilen şeylerden biri.

Bir meslektaş durumu şöyle ifade ediyor:

“AA (Anadolu Ajansı) getirmiş onları. Bu insanları hiç tanımıyoruz, bölgeden değiller. Adamlar sana polisin demediğini rahatlıkla söylüyor. ‘Sen kimsin?’ diyoruz ama fayda yok. Çatışmaların yoğun oldukları yerlere gireceklerken sanki devlet görevlisi gibi hissediyorlar kendilerini, yani gazetecilik yapmıyorlar gibi. Gazeteci arkadaşımıza elinde makine varsa söylemde bulunamam. Eğer vatandaşa düzgün bilgi vermek istiyorsan, gazeteciysen bunu yapmalısın.”

Gazetecilerin ifade ettiği bir başka nokta ise “iliştirilmiş gazeteciliğin” bilgiye erişim önünde engel oluşturması.

“Batıdan gelen iliştirilmiş gazeteciler falan var. ... (Bir medya kuruluşu) ’ndan genç arkadaşlarımızın Nusaybin ’e operasyona götürüldüğünü biliyorum. Hedef de alınabiliyorlar. Sokağa çıkma yasağı var, muhabiri gördüğünde ne yapar polis, gazeteci der ve saldırır. Valiye telefonla bile ulaşamazken zırhlı araçla gazetecilik yapan gazeteciler... Mesela Tahir Elçi soruşturmasını İstanbul ’a (İstanbul ’daki muhabirlere) veriyorlar.”

Resmi kurumların gazetecilere bilgi vermekten kaçınması ise dile getirilen diğer can alıcı noktalardan biri.

“Çekim yapmak mümkün değil, bilgiye ulaşım hakkını sağlıklı şekilde kamu için kullanmak çok çok zor.”

“(Haberin önünde) kolluk güçleri şu anda birinci engel. Valilikten demeç alamıyoruz, görüşmek istediğimizde ya çok yoğun oluyorlar ya da geri dönüş olumsuz oluyor. Haberin balans ayarı kaçıyor ama balans ortada aslında, çektiğimiz fotoğraftadır balans. Haberciliğin kurallarını uygulamak istediğimiz zaman bir ayağı eksik kalıyor.”

“Vali, kaymakam, emniyet müdürü, hiçbiri sana kesinlikle kapılarını açmıyor. Vali servis etmek istediği haber varsa e-posta ile atıyor. Bu da ya asker ya polis ölümü oluyor. Bunun dışında bilgi vermez ya da ancak yardım kampanyası (hakkında bilgi verir). Başka bir bilgi yok, sivil kayıplara dair bilgi yok.”

Sokağa çıkma yasaklarının yaşandığı bölgelerde internet bağlantısının ve elektrik hatlarının kesik olması, hem orada kalan gazetecilerin hem de evlerini terk etmeyen halkın dünya ile bağının kopmasına neden oluyor.

Meslektaşlardan biri bu durumu “Dünyadan kopuk yaşıyorsun” diye tarif ediyor. Telefon ve elektrik hatlarındaki sıkıntı çatışma altında yaşayan insanların bir kaynak olarak gazetecilere bilgi aktarması önünde de engel oluşturuyor.

“Yasaklı bölgelerden sağlıklı bilgi almak çok zor, çünkü yasak var zaten ve eğer oradaki birkaç sivil tanıyorsan, o sana ulaşabiliyorsa ondan bilgi almaya çalışıyorsun. Görüntü alabiliyorsa o atıyor. Şarjlar bitik, elektrikler kesik oluyor. Şanslı ise, jeneratör varsa ulaşabiliyor.”

4. Yalnızlık ve sorumluluk duygusu, meslekte ısrar

Rapor için görüştüğümüz gazetecilerin çoğunda yalnızlık duygusu ağır basıyor:

“Batıda çok az kısım öğrenmek istiyor, gelenler çok az, batıdan ses yok. Bu dehşet verici bir şey. Yalnız olduğunu da hissediyorsun, ümitsizliğe de kapılıyorsun yaptığın haber yerine ulaşıyor mu, ses getiriyor mu... Yapamıyor muyum, yansıtamıyor muyum diye çelişkiye düşüyorsun. Burada canını ortaya koyuyorsun ve işini yapmaya çalışıyorsun.” (4 yıldır gazeteci)

“Haberi yapmaya çalışmak, doğru bilgiye ulaşmaya çalışmak... Türkiye'nin batısında medyanın gözü kulağı kapalı olduğu için bunu yapmak zorundayım. Bunun kaydı tutulmalı, unutulmamalı diyor arkadaşlar. Çok yıpratıcı oluyor bizim için. Duygunu bastırmak, ötelemek zorunda kalıyorsun, haberi yazarken ağlıyorsun. Hepimizin bir yerden sonra psikolojik desteğe ihtiyacı olacak.” (13 yıldır gazeteci)

“ '90'larda yaşananları anlattıklarında, İstanbul'dan buraya geldiğimde o kadar çok benzer olduklarını fark ettim ki (gözümde) canlanmaya başladı. Duygulanıyorsun tabii ki, buranın insanı olduğuna çıkıyor ama işimi yapmama engel değil. Dünyanın bunu duyması görmesi gerekiyor diye düşünüyorsun. Gözün doluyor mesela birinden röportaj aldığında. Hissedip birebir yaşıyorsun, ama masa başında oturduğunda o duyguyu nasıl hissettirebilirim diyorsun ve bu mantıkla yazmaya çalışıyorsun. Duygularım var ama bu habere engel değil. Elimden geldiğince yaşadıklarımı, hissettiklerimi karşı taraf da hissetsin diye çabalıyorum.”

Meslektaşlar ayrıca, ablukaları yerinden takip eden sınırlı sayıda gazetecinin arasında olmanın da kendilerini hedef haline getirdiğini söylüyor.

“Sadece bizler yansıttığımız için hedef haline geliyoruz.”

“En büyük zorluğumuz bu haberleri sadece bizim yapmak zorunda kalmamız. Yükümüz çok ağır oluyor. Ve birkaç gün önce konuştuğumuz insanların gözlerimizin önünde katledilmesi, onu bir daha görememek çok kötü bir duygu.”

Meslektaşların yaşadıkları bu durum, savaşı bizzat deneyimleyen halkın gazetecilere bakışını da etkiliyor. Bölgede çalışan gazetecilerin bir kısmı da ana akım medyaya karşı tepkili.

“Doğrusunu söylemek gerekirse gazetecilerden nefret edecek duruma gelmişler. Yandaş medya yüzünden ve ilgisiz olan basın çalışanlarımız yüzünden. Bundan sonra çalıştığımız kurumlara göre bizleri değerlendiriyorlar. Halk bize karşı korumacı yaklaşıyor. Sürekli 'Allah sizi korusun, Allah razı olsun' diyor anneler. Bize zaten 'Bizim çocuklar' diyorlar. Kameraya konuşmayanlara da 'Onlar bizimkiler' diyorlar. O zaman halk konuşuyor. Bizi saldırıların en ağır yaşandığı dönemlerde de gördükçe, yaptığımız işe büyük bir saygı duymaya başladılar. Gittiğimiz her evde o sakakta bulunan tüm insanlar etrafımıza oturup bizden gelen olumlu bir cümleye hasret bekliyorlar.” (4 yıldır gazeteci)

“İnsanlar gazetecilere güveniyorlardı. Ama maalesef devlet politikaları yüzünden onların da bizlere olan bakış açısı değişmeye

başladı. Devlet politikaları gazetecilere olan güveni azaltmaya çalışıyor.”

“İşimizi yaparken iktidar yanlısı halkın devletin dolduruşları ile bize karşı sözlü ya da fiziki şiddet ile gösteriyorlar.”

“Kürdistan'da yaşanan son savaş konseptinde ‘özgür basın’ dışında buralarda kimseyi görmek mümkün değil. Bu yüzden görevimiz çok daha ağır. Burada yaşanan vahşeti tüm gerçekliği ile ve tüm tehditlere rağmen yazmak ve tüm dünyaya duyurmak zorundayız. Tarih bize bu rolü biçiyor.” (13 yıldır gazeteci)

“Gazetecilere bir öfke var şu anda hallerini yansıtmak için bir çaba içinde olmayan gazetecilere öfkeli. Bazen de sorunlarını dinlemek için mikrofon uzattığımızda konuşursak ne değişir ki kim duyar ki diyerek tepkilerini gösteriyorlar.”

Meslektaşlar gazeteciler arasında belirli düzeylerde dayanışma yaşanabildiğinin altını çiziyor. Ancak bir meslektaş, işinin gereklerini yapmaya çalışırken birçok taraftan tehdit altında kaldığını vurguluyor:

“Polis kimi gözaltına almaya kalksa hep beraber engellemeye çalışıyoruz. Göstericilerin arasında kalırsak onlar da bizi koruyor. İlk (...)’ e girdiğimizde öncesinde hendek başına, ardından polisin yanına, hem de müdahaleye uğrayan vatandaşın yanına gittim. Ama mesela polisin yanına gittiğin zaman fişliyorlar, ‘Polis ajanı’ diye nitelendirebiliyorlar. Bunu sadece gazeteciler yapmıyor, vatandaşlar da yapıyor. Bizler her an saldırıya uğrayabilir durumdayız.”

Beritan’ın yaşadıklarından bir kesit ise, şu şekilde:

“Aynı zamanda Diyarbakır’da Bağlar ilçesinde haber takibi yaptığımızda (2 Ekim 2014 tarihinde) kendilerini Hizbullahçılar olarak tanıtan ve onların lehine slogan atan bir grubun saldırısına uğramıştık. Ben darp edilmiştim ve bir gazeteci arkadaşım da 8 yerinden bıçaklanmıştı. Tüm bunlar yaşanırken polisler akrep içerisinden izliyorlardı. Bu da farklı bir boyut...”

Meslektaşlar arasında ekip ruhu oluşturma ve sahadan haber yapma çağrısı ise tekrar eden çağrılardan:

“Sahada aslında belli bir noktaya dek ekip ruhunu oturtabilmenin yolu çalışılan basın kuruluşlarına bağlıdır. Muhalif ve özgür basın çalışanları kimi zaman ortak çalışabilse de, buna bir AA muhabirinin eklenemeyeceğini düşünmek çok uç bir nokta değildir. Gazetecilerin birbirini sahiplenerek çalışması aslında çok hayati bir durumdur, fakat bunu pratiğe koyamamak da bütün gazeteciler için büyük bir eksiklik.”

“Aslında bugün artık yapılması gereken... Tüm ülke kamuoyunca bilinen gazetecilerin Kürdistan'a gelerek sahada çalışan gazetecilere destek sunması elzendir. Metropolden bir gazetecinin bir köşe yazısı yazarak sahadaki gazetecilere bir fayda sağlama düşüncesi kanımca yersizdir. Muhakkak ki yerele gelmelidir.”

5. Gündelik hayatın çatışmayla şekillenmesi

“Bir anda savaş muhabiri olduk biz.”

“Çatışma seni şekillendiriyor.”

Çatışmalı yerleşim yerlerini izleyen meslektaşların gündelik hayatlarında meydana gelen değişim de diğer tüm yaşananlar gibi dramatik bir çizgi izliyor.

Gazeteciler, mesai saati diye bir kavramın artık geçerli olmadığını aktarırken, en son hafta sonu tatili yaptıkları zamanı hatırlamakta dahi zorlanıyorlar.

Aktardıkları her şey, haberini yaptıkları olayların üzerlerinde ciddi etkiler bıraktıkları, hatta savaşa bizzat maruz kaldıklarını gösteriyor. Psikolojik desteğe ihtiyaç, altı çizilen durumlardan biri.

Bir gazeteci bu durumu şu sözlerle ifade ediyor:

“Hepimiz şiddetin mağduruyuz aslında.” (13 yıldır gazeteci)

Bir meslektaşımızın gündelik çalışma koşullarına dair aktardıkları nasıl bir durumda çalıştıklarının özeti:

“Abluka işimizi daha da zorlaştırdı tabii. Örneğin artık çalışma saatlerimiz yok. Saldırıların durduğu birkaç saat içinde uyuma imkânı bulmak (Ki onda da televizyonlar aramıyorsa - ...'de 9 gün boyunca hiç uyumamıştım mesela. 9 günü toplasam herhalde toplamda 6 saat uyumuşuzdur). Elektriklerin kesilmesiyle sürekli biten şarjlarımızı doldurmak adına tek jeneratörün olduğu mahallede sık sık jeneratörün peşinden koşmak. Bir yandan da haber yapmak zorunda kalmak. Gazeteci kıtlığı yaşadığımızdan dolayı birçok televizyonun haber bültenlerine katılmak zorunda kaldığımızdan dolayı saatlerce telefona bağımlı kalıyoruz. Bununla birlikte en önemli olaylar gece geç saatlerde ve sabaha doğru olduğu için hiç uyuma imkânı bulamıyoruz. Sürekli yük taşımak zorunda kalmak (Bilgisayar, kamera, monopot, şarj aletleri, fotoğraf makinesi, yedek kıyafet). Sürekli imkânlar kısıtlandığı için biz de sürekli alternatif üretmeye çalışıyoruz. Telefon hatları kesildiğinde sadece iki üç kelimelik kısa mesajların iletildiğini fark ettik. Birçok özel haber ve izlenimlerimizi dahi, ajanstan teknikte bulunan arkadaşlara iki üç kelimelik kısa mesajlar atarak yaptık. Teknikteki arkadaşımız kısa mesajları toplayınca böylece haberimizi yapmış oluyoruz. Bir alternatif daha

var. Telefon hatları kesilince sadece acil hatlar çekiyor. Bunların içinde 110 belediye itfaiye de var. Bir arkadaşımız belediye itfaiyede oturuyor, biz de onu arayıp bilgi akışı sağlayabiliyoruz. Süretiler ilerlemek, kırılan duvarlardan oluşturulan koridorlardan ilerlemek, sürekli ölü fotoğrafı çekmek, silah seslerini tanımak zorunda kalmak ve onların hangi tip zırhlı araçtan atıldığını bilmek zorunda kalmak (ajansa doğru bilgi geçmek adına) zırhlı araçların tüm tiplerini tanımak ve üzerlerindeki ağır silahların modelini bilmek ve modelden hangi çeşit kurşunların atıldığını bilmek. Havan topu, bomba atar ve mayınları tanımak ve bunların hangi şiddette ses çıkardığını analiz etmek. Yasak başlar başlamaz keskin nişancuların konuştuğu noktaları tespit etmek, yer keşfi yapmak ve en güvenli alanı bulmaya çalışmak, yerimiz tespit olamasın diye sürekli yer değiştirmek, en güvenli geçiş hattı olan kanalizasyon hattını aramak gibi şeyler artık normal gündelik hayatımıza girmiş oldu.”

Gazeteciler, çatışma bölgesinde yaşadıkları ve 24 saat çatışma takip ettikleri için, artık savaşın “dilini” öğrenmeye başladıklarını ifade ediyor:

“Silah sesleri ya da patlayıcıları ayırt etmeye başlıyorsun. Bunlar hayatına girmeye başlıyor. Bomba atar nedir görüyorsun. O silahın o zaman anlıyorsun öldürücülüğünü. Top mermisi, havan, ayırt ediyorsun. Tek taraflı mı çift taraflı mı, bunları ayırt ediyorsun hayatının bir parçası oluyor.”

Ablukalardan önce de çatışmalı alanları izleyen başka bir meslektaş şu şekilde tarif ediyor:

“Son bir yıldır normal bir hayat yaşadım mı, hayır. Ne gecem ne gündüzüm oldu, ne hafta sonu oldu. Hep çatışmalı süreç. Ondan dolayı normal bir hayatım olmadı. Rutin çalıştığında belli günün izin olur, sabahın akşamın bellidir, yediğin günlük öğün yemeği bellidir. Üç öğün yersin. Normal bir insanın yapması gereken (nedir), ‘İznim var sinemaya gideyim. Sosyal aktivitede bulunayım...’ Hiçbir şekilde yok.”

“Hiç yok artık mesai saati falan. Eskiden sinemaya giderdik aylardır sinemaya gidemiyorum. Hafta sonunu kendime ayırabiliyordum. Gece gündüzüm haber. Evde ailem bile beni göremiyor, kapanıp haber yazıyorum. 1’e 2’ye kadar iletişim kurmaya çalışıyorum, abluka altındaki şehirlere ulaşmaya çalışıyorum. İletişim ağını kurmak bile zaman alıyor. Full çalışma temposu ile geçiyor.”

Haber takibi yapan muhabirlerin barınma ihtiyacı da savaşa göre şekilleniyor:

“Tanıdık arkadaşların varsa onlarda kalmaya çalışıyorsun, steril ortam bulmaya çalışıyorsun. Enfeksiyon kapma riskin çok. Günlerce banyo yapma durumun olmuyor. Buradaki koşula göre ihtiyacını temin edebiliyorsun

ediyorsun. 4-5'e kadar çatışmalar oluyor; bir düzen, bir rutin yok. Çatışma seni şekillendiriyor. Dışarı da çıkamıyorsun. Koşullarına göre yaşıyorsun."

Ablukaları takip eden meslektaşların önemli bir kısmı abluka altındaki mahallelerde ya da abluka nedeniyle enerji kesintilerinin yaşandığı yerlerde kaldığı için, dünyadan kopuk yaşadıklarını ifade ediyor:

"İnternet hatları çok zayıf, takip edeyim de diyemiyorsun. Dünyadan kopuk yaşıyorsun."

Gazeteciler, aynı zamanda kaldıkları mahallelere haber verme görevi de üstlenmek durumunda kalıyor:

"Elektrikler olmadığı için bizi ayaklı gazete olarak görüyorlar. Bombardımanın en yoğun yaşandığı dönemlerde yanımıza gelip kendilerini güvende hissediyorlar. Oysa biz de onların yanındayken bir nebze olsun korkulardan kurtulabiliyoruz. Tuhaf bir psikoloji, umutların tükendiği anda televizyona bağlanıp buradaki durumu aktardığımızda telefonu kapattıktan sonra alkışlanıyoruz. 'Helal olsun, bizim gençler artık çok şey biliyor' deyip alkışlıyorlar. Bu durumlar aslında çok eğlenceli. Bazen kendimi Vizontele'de yaşıyorum gibi hissediyorum. Televizyonlar olmadığına kendimi kurmaca bir sunucu gibi hissediyorum. Sürekli haber aktarıyoruz onlara, karşımızda bizi dinleyen yediden yetmişe bir halk olunca biz de kendimizi daha da ciddi yapıp haber aktarıyoruz. Haberleri de (haber merkezinden) aradıklarında 'Bize bugün neler oldu, aktarın' diyoruz, onlar da haber başlıklarını söylüyor, biz de not alıp onlara anlatıyoruz. Böylece kulaktan kulağa bir saatte tüm mahalleye yayılıyor haberler. Her şey aslında acısıyla, tatlısıyla güzel bir his yaratan film gibi."

"Gülmeyi unuttuk..."

Hemen hemen hepsi abluka altındaki şehirlerde doğmuş olan, orada büyüyen ya da kökleri orada olan meslektaşlar, bu durumu şu şekilde anlatıyor:

"Çatışma içinde değildik belki ama onlara temas ediyoruz, işliyoruz, çaresizliklerini görüyoruz. Haberin ötesinde bu coğrafyanın insanınsın, bundan ne kadar soyut durursun."

"Facebook sayfalarımıza bakıyoruz, eskiden resimler kitaplar müzikler paylaşmışız, şu anda sadece ölüm haberleri paylaşıyoruz, diğer alanlardan o kadar çok uzaklaşmışız ki güvenlik kaygısı her şeyin önüne geçmiş durumda. Şu anda belki olan bitenin farkında değilim, aylardır ağız dolusu gülmediğimi biliyorum. Gülmeyi unuttuk."

"Ani bir olay olur ya, şok olarak adlandırıyorum, şu an sıcaklığı üzerimizden atamadığımız ve kendimizi koruma refleksi ile hareket ettiğimiz için..."

umarım durulur ama bu şekilde sürerse biraz rahatladığımızda biz de tahribatın o zaman farkına varacağız. Hepimizin psikolojisi çok kötü.”

Yaşanan savaşın ağırlığı gazeteciler üzerinde iz bırakıyor. Rüyalarda çatışma görmek, mesleki yeterliliğini sorgulamak, çaresizlik ve umutsuzluk hissi dile getirilenler arasında:

“Beni en çok etkileyen gördüklerim oluyor. Her geçen gün tablonun ağırlaşması bende sıkıntıya yol açıyor. Travma yaşıyorsun.... İki buçuk yaşında çocuk barış kelimesini biliyor ya. Bu mesleği bırakırsam bu tabloları çok yaşamamdan dolayı olur.”

“Rüyalarına girmeye başlıyor, bomba sesleri ile uyanıyorsun. O insanların çaresizliklerini yalnızlıklarını görüyorsun. Bazen çok soğukkanlı olmak zorundasın. En acıtan durum belki de budur. Çok soğukkanlısın. Orada mesela duygusal anlamda tablolar yaşıyor ama sen taş gibi olmak zorunda oluyorsun. Beni bu çok acıtıyor. Bu kadar taşlaşmak zorunda mısın... Ama onu vermek zorundasın, duygusal olunca veremiyorsun. Kendini taşlaştırmak hissizleştirmek zorunda kalıyorsun.” (18 yıldır gazeteci)

“Gazeteciler burada artık tarihi kültürel miras haberleri yapmak istiyor, silah bomba değil. Ben artık cenaze görmek istemiyorum. Çınar saldırısından sonra İrem 'den geriye sadece 200 gram kemik kalmıştı. Cizre 'de öldürülen Miray 'dan da öyle. Bu çocukların öksüz yetim kalması iyi değil, psikolojimiz de iyi değil. Burada çalışan bütün gazetecilerin psikolojik destek alması gerek. Her gün ölüm, her gün kan. Burada bundan başka bir şey yok.”

6. Barış sürecinde ve şu anda gazetecilik

“Her gün ölüm, her gün kan. Burada bundan başka bir şey yok” diye tarif edilen bu tablo, kısa bir süre öncesine kadar böyle değildi.

Meslektaşlarımız 2 yıl süren çatışmasızlık dönemi ile abluka dönemlerini kıyaslayarak, çatışmalar yokken mesleklerini nasıl yaptıklarını da aktardı:

“Ama çözüm süreci böyle değildi. Polis, asker, vatandaş çözüm sürecinde panayır gibi bir arada olurdu. Sur 'da gece 11 buçukta yer bulamazdın, insanların yüzünde mutluluk vardı. Süreç başladıktan sonra Keçiburcu önüne gittim. Nevşehir, Kırşehir otobüslerini görünce şaşırđım önce, sonra gözlerim doldu. İlk kez tur şirketleri buraya tur düzenlemeye başlamıştı. Bu sayede küçük ölçekli esnaf da yararlanmaya başlamıştı. Sonuçta ahenk vardı, çok güzel bir 2 yıl geçirmiştik.”

“İki yıllık barış ve çözüm sürecinde elbette ki diğer alanlarda olduğu gibi gazetecilik alanında bir nefes alma süreci yaşadık. Her ne kadar baskılar ve sansür devam etse de en azından 'kaybedilme' endişesi

yoktu. Bu temelde baktığımız zaman barış sürecinde gazetecilik devletin ‘tozlu raflarında kalmasını istedikleri şeylere dokunmadıkça’ rahattı diyebiliriz.”

SONUÇ

TGS Kadın ve LGBTİ komisyonu olarak:

1. Çatışma bölgesinde görev yapan meslektaşlarımızın can güvenliğini tehdit eden, devlet görevlilerinden kaynaklanan her tür davranış ve eylemin son bulması,
2. Bugüne kadar meslektaşlarımıza yönelik gerçekleştirilen tüm şiddet olaylarının faillerinin bulunması ve yargılanması,
3. Ve hapiste tutulan tüm tutuklu gazetecilerin hemen salıverilmesi gerektiğinin altını çiziyoruz.

Ayrıca,

Meslektaşlarımızın hemen hepsinin rapor kapsamında ifade ettiği yalnızlık duygusunun son bulması ve gazetecilik mesleğinin temel gereği olarak çatışma bölgelerinde yaşananların tarihe not düşülmesi için, tüm gazetecileri, mesleklerinin ve gerçeğin peşine düşmeye, meslektaşlarımızla dayanışma içinde olmaya çağırıyoruz.

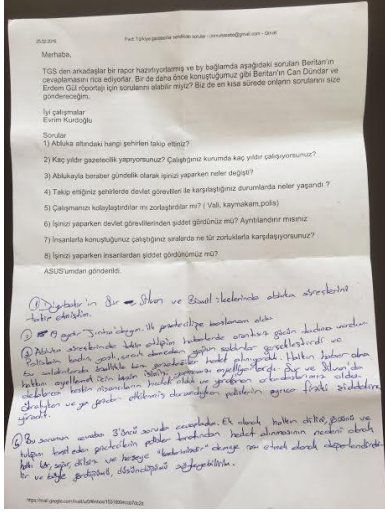
BERİTAN'IN HEYECANİYIZ! HAPİSTEKİ GAZETECİLERE ÖZGÜRLÜK!

BERİTAN'IN YAŞADIKLARI VE YANITLARI

JİNHA muhabiri Beritan Canözer, aralık ayında Sur'da haber takibi yaparken, "heyecanlı" olduğu gerekçesiyle polis tarafından gözaltına alındı. Beritan üç günlük gözaltı süresinin ardından "örgüte yardım etmek" suçlamasıyla tutuklandı. Halen Diyarbakır E tipi Cezaevi'nde tutulan meslektaşımız, 29 Mart'ta Diyarbakır 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde ilk kez hâkim karşısına çıkacak.

Beritan'ın rapor için kendisine yönelttiğimiz sorulara verdiği yanıtların tamamı şöyle.

Diyarbakır'ın Sur, Silvan ve Bismil ilçelerinde abluka süreçlerini takip etmiştim.

2. KAÇ YILDIR GAZETECİLİK YAPIYORSUNUZ? ÇALIŞTIĞINIZ KURUMDA NE KADAR SÜREDİR ÇALIŞIYORSUNUZ?

19 yıldır Jinha'dayım. İlk gazeteciliğe başlamam oldu.

3. ABLUKAYLA BERABER GÜNDELİK OLARAK İŞİNİZİ YAPARKEN NELER DEĞİŞTİ?

Abluka süreçlerinde takip ettiğim haberlerde orantısız gücün tadına vardım. Polisler kadın, yaşlı, çocuk demeden yoğun saldırılar gerçekleştirdi ve bu saldırılarda özellikle biz gazeteciler hedef alınıyorduk. Halkın haber alma hakkını engellemek için bizim işimizi yapmamızı engelliyorlardı. Sur ve Silvan'da defalarca keskin nişancıların hedefi olduk ve yaralanan arkadaşlarımız oldu. Yaralıyken veya gazdan etkilenmiş durumdayken polislerin ayrıca fiziki şiddetine uğradık.

4. TAKİP ETTİĞİNİZ ŞEHİRLERDE DEVLET GÖREVLİLERİ İLE KARŞILAŞTIĞINIZDA NE GİBİ DURUMLAR YAŞANDI?

Bu sorunun cevabını üçüncü soruda cevapladım. Ek olarak halkın dilini, gözünü ve kulağını temsil eden gazetecilerin polisler tarafından hedef alınmasının nedeni olarak halkı kör, sağır, dilsiz (kılmak) ve her şeye 'kaderimdir' demeye razı etmek olarak değerlendirdiğimi ve böyle gördüğümü, düşündüğümü söyleyebilirim.

5. ÇALIŞMANIZI KOLAYLAŞTIRDILAR MI ZORLAŞTIRDILAR MI?

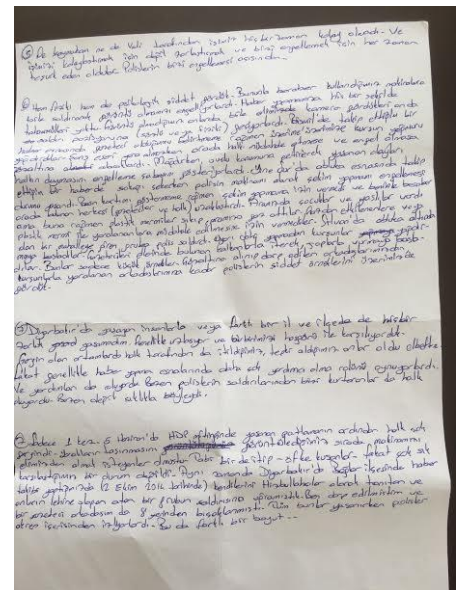
Ne Kaymakam ne de Vali tarafından işimiz hiçbir zaman kolay olmadı. Ve işimizi kolaylaştırmak için değil zorlaştırmak ve bizi engellemek için her zaman teşvik eden oldular. Polislerin bizi engellemesi açısından...

6. İŞİNİZİ YAPARKEN DEVLET GÖREVLİLERİNDEN ŞİDDET GÖRDÜNÜZ MÜ? AYRINTILANDIRMANIZ MÜMKÜN MÜ?

Hem fiziki hem de psikolojik şiddet gördük. Bununla beraber kullandığımız makinelere bile saldırarak görüntü almamızı engelliyorlardı. Haber yapmamıza hiçbir şekilde tahammülleri yoktu. Görüntü almadığımız anlarda bile elimizde kamera gördükleri anda saldırı pozisyonuna (sözlü veya fiziki) geçiyorlardı. Bismil’de takip ettiğim bir haber esnasında gazeteci olduğumu belirtmememe rağmen üzerime/üzerimize kurşun yağmuru yağdırdılar. Şans eseri yara almazken orada halk müdahale etmese ve engel olmasa gözaltına alacaklardı. Mağdurken suçlu konumuna getirerek yaşanan olayları halkın duymasını engelleme çabasını gösteriyorlardı. Yine Sur’da abluka esnasında takip ettiğim bir haberde sokağı çekerken polisin makinamı alarak çekim yapmamı engellemesi durumu yaşandı. Basın kartımı göstermememe rağmen çekim yapmama izin vermedi ve benimle beraber orada bulunan herkesi (gazeteciler ve halk) uzaklaştırdı. Aramızda çocuklar ve yaşlılar vardı ama buna rağmen plastik mermiler sıkıp aramıza gaz attılar. Gazdan etkilenenlere veya plastik mermi ile yaralananlara müdahale edilmesine izin vermediler. Silvan’da abluka altında olan bir mahalleye giren gruba polis saldırdı. Uyarı dahi yapmadan kurşunlar yağdırmaya başladılar. Gazetecileri ellerinde bulunan kalkanlarla iterek coplarla vurmaya başladılar. Bunlar sadece küçük örnekler. Gözaltına alınıp darp edilen arkadaşlarımızdan kurşunlarla yaralanan arkadaşlarımıza kadar polislerin şiddet örneklerini üzerimizde gördük.

7. İNSANLARLA KONUŞTUĞUNUZ ÇALIŞTIĞINIZ SIRADA NE TÜR ZORLUKLARLA KARŞILAŞIYORSUNUZ?

Diyarbakır’da yaşayan insanlarla veya farklı bir il ve ilçede de hiçbir zorluk yaşamadım. Genellikle uzlaşıyor ve birbirimizi hoşgörü ile karşılıyorduk. Gergin olan ortamlarda halk tarafından da itildiğimiz, tepki aldığımız anlar oldu elbette. Fakat genellikle haber yapma esnaslarında daha çok yardımcı olma rolünü oynuyorlardı. Ve yardımları da oluyordu. Bazen polislerin saldırılarından bizi kurtaranlar da halk oluyordu. Bazen değil, sıklıkla böyleydi.

8. İŞİNİZİ YAPARKEN İNSANLARDAN ŞİDDET GÖRDÜNÜZ MÜ?

Sadece 1 kez. 5 Haziran'da HDP mitinginde yaşanan patlamanın ardından halk çok gergindi. Yaralıların taşınmasını görüntülediğimiz sırada makinemizi elimizden almak isteyenler olmuştur. Tabii bir de itip öfke kusanlar, fakat çok sık karşılaştığımız bir durum değildi. Aynı zamanda Diyarbakır'da Bağlar ilçesinde haber takibi yaptığımızda (2 Ekim 2014 tarihinde) kendilerini Hizbullahçılar olarak tanıtan ve onların lehine slogan atan bir grubun saldırısına uğramıştık. Ben darp edilmişim ve bir gazeteci arkadaşım da 8 yerinden bıçaklanmıştı. Tüm bunlar yaşanırken polisler akrep içerisinde izliyorlardı. Bu da farklı bir boyut...